

Het Boek Daniël - Nummer honderd tweeëndertig

Onthulling van de profetische betekenis van de tweede beproeving: begrip van het beeld van het beest en de verzegelingstijd van de 144.000

Jeff Pippenger
2024-03-12

In eerdere artikelen hebben wij tijd besteed aan het vaststellen van de profetische kenmerken van de tweede beproeving van de drie beproevingen die door de drie engelen worden voorgesteld. Elke engel vertegenwoordigt een specifieke beproeving, en de tweede beproeving wordt voorgesteld als een visuele beproeving. Wij hebben alle drie de engelen geïdentificeerd, en hun respectieve beproevingen worden eveneens aangeduid in Daniël hoofdstuk één, waar de tweede van de drie beproevingen was gebaseerd op het uiterlijk van Daniël en de drie waardigen nadat zij het vegetarische dieet hadden gegeten, in plaats van het Babylonische dieet. Een ander kenmerk van de tweede beproeving is dat zij vaak wordt voorgesteld door een uitbeelding van de vereniging van Kerk en Staat.

Alle drie engelen en hun respectieve beproevingen worden aangeduid in de val van Nimrods Babel in Genesis hoofdstuk elf. De drie beproevingen worden daar weergegeven door de drie maal dat de uitdrukking „welaan” wordt gebruikt in de verzen drie, vier en zeven. De tweede uitdrukking „welaan”, in vers vier, markeert de beproeving van de tweede engel.

En zij zeiden: Welaan, laten wij voor ons een stad bouwen en een toren, waarvan de top tot aan de hemel reikt; en laten wij ons een naam maken, opdat wij niet over de gehele aardbodem verspreid worden. Genesis 11:4.

Een stad stelt een staat voor, en een toren stelt een kerk voor. Zij verlangden ook naar een bepaald karakter, zoals tot uitdrukking komt in hun verlangen zich een naam te maken. In de tweede beproeving wordt het karakter vaak geopenbaard, en dit geschiedt in tegenstelling tot een tegengesteld karakter, zoals voorgesteld door Kaïn en Abel, de wijze en dwaze maagden, of in Daniëls tweede beproeving in het uiterlijke voorkomen van hen die het voedsel van Babylon aten, tegenover hen die peulvruchten aten.

Stel toch uw dienaren, ik bid u, tien dagen op de proef; en laat men ons plantaardig voedsel te eten geven en water te drinken. Daarna moge men voor uw aangezicht ons uiterlijk bezien, en het uiterlijk van de jongelingen die van de spijze van de koning eten; en handel dan met uw dienaren naar hetgeen gij ziet. Toen stemde hij in deze zaak met hen in en stelde hen tien dagen op de proef. En aan het einde van de tien dagen bleek hun uiterlijk schoner en welgedaner van vlees te zijn dan dat van alle jongelingen die van de spijze van de koning aten. Daniël 2:12–15.

In de geschiedenis van de Millerieten openbaarde de beproeving van de tweede engel twee klassen van aanbidders. De klasse die in de beproeving faalde, werd de dochters van Rome; de andere

klasse waren de getrouwen die het voortschrijdende licht blijven volgen. De dochters van Rome weerspiegelen de profetische gesteldheid van de moeder, en de moeder van wie zij dochters werden, wordt aangeduid als de moeder der hoeren. Profetisch gezien is een hoer een kerk die een verhouding met de staat aangaat, zoals het beeld van het pausdom is.

De eerste van de drie engelen in Openbaring hoofdstuk veertien bezit alle drie de beproevingen van elk van de drie engelen, evenals Daniël hoofdstuk één. In Daniël twaalf wordt het drievoudige beproevingsproces eveneens aangeduid, zodat het drievoudige beproevingsproces zich zowel aan het begin als aan het einde van het boek Daniël bevindt.

Velen zullen gereinigd, wit gemaakt en beproefd worden; maar de goddelozen zullen goddeloos handelen; en geen van de goddelozen zal het verstaan; maar de wijzen zullen het verstaan. Daniël 12:10.

De eerste beproeving in vers twaalf is de reiniging die plaatsvindt in de voorhof van het heiligdom, waar het lam wordt geslacht en rechtvaardiging aan de zondaar wordt toegerekend. De tweede beproeving in vers twaalf is wit gemaakt te worden, hetgeen wordt voorgesteld door het heilige in het heiligdom, dat weergeeft wanneer heiliging aan de gelovige wordt meegedeeld. De derde stap is beproefd te worden, hetgeen het oordeel van het Allerheiligste voorstelt, waar Gods volk wordt verzegeld en de verheerlijking wordt volbracht. De twee klassen van aanbidder worden voorgesteld door de goddelozen, die niet verstaan, en de wijzen, die wel verstaan.

De tweede beproeving, die vele malen in het heilige Woord wordt voorgesteld, vertegenwoordigt een visuele beproeving, waarin twee klassen van aanbidder worden geopenbaard, en de vereniging van Kerk en Staat wordt gesymboliseerd. Even belangrijk is dat een kenmerk van de tweede beproeving is dat zij aan de derde beproeving voorafgaat, en de derde beproeving vertegenwoordigt het oordeel. Er is echter een belangrijke kanttekening bij het oordeel van de derde beproeving, want elk van de drie beproevingen houdt een oordeel in, maar de eerste twee beproevingen zijn geplaatst in een geschiedenis waarin karakterontwikkeling nog mogelijk is. De derde beproeving verschilt daarin, dat zij een profetische lakmoesproef is, die eenvoudig vaststelt tot welke klasse van aanbidder u in de voorgaande twee fasen van het beproevingsproces was geworden.

In de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend, die begon op 11 september 2001 en eindigt bij de zondagswet in de Verenigde Staten, zijn er drie beproevingen. De eerste beproeving vond plaats toen de engel neerdaalde op 11 september 2001, en in overeenstemming met de engel die in de Milleritische geschiedenis neerdaalde op 11 augustus 1840, is die beproeving dus een beproeving inzake het dieet. In Daniël hoofdstuk één vond de eerste beproeving plaats toen Daniël zich in zijn hart voornam niet te eten van het dieet van de koning. Toen de Heilige Geest neerdaalde bij de doop van Christus en Hij vervolgens veertig dagen vastte, was Zijn eerste beproeving het dieet.

De derde en laatste beproeving in de verzegelingstijd van de honderd vierenveertigduizend is de zondagswet. In die tijd zullen allen die inzicht hebben in de aanspraken van de sabbat van de zevende dag, en die ervoor kiezen op de dag van de zon te aanbidden, het merkteken van het beest

ontvangen, en zij zijn voor de eeuwigheid verloren. Na drie jaar werden in Daniël hoofdstuk één Daniël en de drie waardigen voor Nebukadnezar geleid (een symbool van de zondagswet), om beoordeeld te worden op hun opleiding gedurende de voorgaande drie jaar. Toen de Vader en de Zoon in Nimrods verhaal van opstand bij het derde „gaat” neerdaalden, was het om hun taal te verwarren en hen over de aarde te verstrooien. De derde beproeving is de lakmoesproef die de twee klassen voor de eeuwigheid van elkaar scheidt.

“Zowel de gelijkenis van het onkruid als die van het net leren duidelijk dat er geen tijd zal zijn waarin alle goddelozen zich tot God zullen bekeren. De tarwe en het onkruid groeien samen op tot aan de oogst. De goede en de slechte vissen worden samen aan land getrokken voor een uiteindelijke scheiding.

“Voorts leren deze gelijkenissen dat er na het oordeel geen genadetijd meer zal zijn. Wanneer het werk van het evangelie voltooid is, volgt onmiddellijk de scheiding tussen de goeden en de kwaden, en het lot van elke klasse staat voor eeuwig vast.” Lessen uit het leven van alledag, 123.

De verzegelingstijd van de honderdvierenvijftigduizend eindigt bij de spoedig komende zondagswet, en tussen die derde beproeving en de eerste beproeving die op 11 september 2001 kwam, wordt de tweede beproeving over het Laodiceïsche adventisme gebracht. Er is “geen genadetijd na het oordeel”, want het werk van het evangelie is dan voltooid voor de honderdvierenvijftigduizend.

Zuster White leert op verschillende plaatsen dat, indien wij de eerste beproeving niet doorstaan, wij de tweede beproeving evenmin kunnen doorstaan, en dat wij, zonder de tweede beproeving met goed gevolg te doorstaan, bij de derde, beslissende lakmoesproef ons falen zullen openbaren.

„Ik werd terugverwezen naar de verkondiging van de eerste komst van Christus. Johannes werd gezonden in de geest en kracht van Elia om de weg voor Jezus te bereiden. Zij die het getuigenis van Johannes verwierpen, werden niet gebaat door de leringen van Jezus. Hun verzet tegen de boodschap die Zijn komst voorzegde, plaatste hen daar waar zij het sterkste bewijs dat Hij de Messias was, niet gemakkelijk konden aannemen. Satan dreef hen die de boodschap van Johannes verwierpen ertoe nog verder te gaan, Christus te verwerpen en te kruisigen. Door dit te doen plaatsten zij zichzelf daar waar zij de zegen op de Pinksterdag, die hun de weg naar het hemelse heiligdom zou hebben geleerd, niet konden ontvangen. Het scheuren van het voorhangsel van de tempel toonde aan dat de Joodse offers en verordeningen niet langer zouden worden aangenomen. Het grote Offer was gebracht en was aangenomen, en de Heilige Geest, die op de Pinksterdag neerdaalde, richtte de gedachten van de discipelen van het aardse heiligdom op het hemelse, waar Jezus met Zijn eigen bloed was binnengegaan, om over Zijn discipelen de weldaden van Zijn verzoening uit te storten. Maar de Joden werden in volslagen duisternis achtergelaten. Zij verloren al het licht dat zij over het heilsplan hadden kunnen hebben, en vertrouwden nog steeds op hun nutteloze offers en gaven. Het hemelse heiligdom had de plaats van het aardse ingenomen, en toch hadden zij geen kennis van die verandering. Daarom konden zij geen baat vinden bij de bemiddeling van Christus in het heilige.”

“Velen zien met afgrijzen op de handelwijze van de Joden in hun verwerping en kruisiging van Christus; en wanneer zij de geschiedenis van Zijn smadelijke mishandeling lezen, menen zij dat zij Hem liefhebben en Hem niet verloochend zouden hebben zoals Petrus deed, noch Hem gekruisigd zouden hebben zoals de Joden deden. Maar God, die de harten van allen leest, heeft die liefde tot Jezus, waarvan zij beweerden haar te gevoelen, op de proef gesteld. De gehele hemel sloeg met de diepste belangstelling gade hoe de boodschap van de eerste engel werd ontvangen. Maar velen die beweerden Jezus lief te hebben, en die tranen stortten wanneer zij het verhaal van het kruis lazen, bespotten het goede nieuws van Zijn komst. In plaats van de boodschap met blijdschap te ontvangen, verklaarden zij haar tot een misleiding. Zij haatten hen die Zijn verschijning liefhadden en sloten hen uit de kerken uit. Zij die de eerste boodschap verwierpen, konden door de tweede niet gebaat worden; evenmin hadden zij baat bij de middernachtsroep, die hen moest voorbereiden om door het geloof met Jezus het allerheiligste van het hemelse heiligdom binnen te gaan. En doordat zij de beide voorgaande boodschappen hebben verworpen, hebben zij hun verstand zó verduisterd dat zij geen licht kunnen zien in de boodschap van de derde engel, die de weg wijst naar het allerheiligste. Ik zag dat, zoals de Joden Jezus kruisigden, de naamchristelijke kerken deze boodschappen hadden gekruisigd, en daarom hebben zij geen kennis van de weg naar het allerheiligste, en kunnen zij niet gebaat worden door de voorbede van Jezus aldaar. Gelijk de Joden, die hun nutteloze offers brachten, zenden zij hun nutteloze gebeden op naar het vertrek dat Jezus heeft verlaten; en Satan, verheugd over de misleiding, neemt een godsdienstig karakter aan en leidt de gedachten van deze belijdende christenen tot zichzelf, terwijl hij met zijn macht, zijn tekenen en leugenachtige wonderen werkt om hen in zijn strik vast te houden.” Early Writings, 259–261.

Als wij de waarschuwingsboodschap die door 11 september 2001 wordt voorgesteld niet willen aannemen, dan zullen wij de zondagswet, wanneer zij komt, zeker aannemen, aangenomen dat wij dan nog in leven zijn. Dat gezegd hebbende, is de beproeving waarin wij onze eeuwige bestemming bepalen, en de beproeving die wij moeten doorstaan voordat wij bij de zondagswet verzegeld worden, hetgeen de beproeving is die wij moeten doorstaan voordat de genadetijd sluit, de tweede beproeving, en het is de beproeving van het beeld van het beest.

„De Heer heeft mij duidelijk getoond dat het beeld van het beest zal worden opgericht voordat de genadetijd wordt afgesloten; want het zal de grote beproeving voor het volk van God zijn, waardoor hun eeuwige bestemming zal worden beslist. Uw standpunt is zulk een warboel van tegenstrijdigheden dat slechts weinigen erdoor misleid zullen worden.”

„In Openbaring 13 wordt dit onderwerp duidelijk uiteengezet; [Openbaring 13:11–17, geciteerd].”

“Dit is de beproeving die het volk van God moet ondergaan voordat het verzegeld wordt. Allen die hun trouw aan God hebben bewezen door Zijn wet te onderhouden en te weigeren een valse sabbat te aanvaarden, zullen zich scharen onder de banier van de Heere God Jehovah, en zullen het zegel van de levende God ontvangen. Zij die de waarheid van hemelse oorsprong prijsgeven en de zondagssabbat aanvaarden, zullen het merkteken van het beest ontvangen.” Manuscript Releases, deel 15, 15.

De tweede beproeving in de verzegelingstijd van de honderdvierenvijftigduizend is een profetische visuele beproeving. Zij vereist de herkenning van de vorming van het beeld van het beest in de Verenigde Staten, en die beproeving kan alleen door Gods profetische Woord worden geopenbaard. Meer nog, Gods profetische Woord zal alleen worden verstaan door hen die ervoor kiezen de boodschap van de late regen te eten, welke wordt voorgesteld als de methodologie van regel op regel. Indien wij weigeren de boodschap te eten die in de hand is van de machtige engel van Openbaring achttien wanneer hij neerdaalt, zullen wij niet het vermogen bezitten de vorming van het beeld van het beest te herkennen.

Om de boodschap in de hand van de engel te eten, is het vereist dat de student van de profetie kan zien dat de engel een boodschap in zijn hand heeft. Wanneer de machtige engel van Openbaring achttien neerdaalt, vermeldt het vers niet dat hij iets in zijn hand heeft, maar de methodologie van regel op regel stelt op grond van verscheidene getuigen vast dat er altijd een boodschap is in de hand van de engelen die neerdalen. Degenen die de methodologie van regel op regel verwerpen, zijn blind voor de boodschap die het bewijs levert dat het beeld van het beest zich in de Verenigde Staten vormt. Dat moet worden onderkend, want onze eeuwige bestemming is gebaseerd op het erkennen van deze waarheid. Regel op regel identificeert zuster White de profetische kenmerken van de eerste engel met dezelfde kenmerken van de machtige engel van Openbaring hoofdstuk achttien.

„Mij werd getoond welk belang de gehele hemel stelde in het werk dat op aarde voortging. Jezus gaf een machtige engel opdracht neer te dalen en de bewoners van de aarde te waarschuwen zich voor te bereiden op Zijn tweede verschijning. Toen de engel de tegenwoordigheid van Jezus in de hemel verliet, ging een buitengewoon helder en heerlijk licht vóór hem uit. Mij werd gezegd dat zijn zending was de aarde met zijn heerlijkheid te verlichten en de mens te waarschuwen voor de komende toorn van God. Menigten ontvingen het licht. Sommigen van hen schenen zeer ernstig te zijn, terwijl anderen blij en verrukt waren. Allen die het licht ontvingen, keerden hun aangezicht naar de hemel en verheerlijkten God. Hoewel het over allen werd uitgestort, kwamen sommigen slechts onder de invloed ervan, maar namen het niet van harte aan. Velen werden vervuld van grote toorn. Predikanten en volk verenigden zich met het verachtelijke en boden hardnekkig weerstand aan het licht dat door de machtige engel werd uitgestraald. Maar allen die het ontvingen, trokken zich uit de wereld terug en waren nauw met elkander verenigd.”

„Satan en zijn engelen waren ijverig bezig te trachten de aandacht van zovelen als mogelijk van het licht af te trekken. De groep die dit verwierp, werd in duisternis achtergelaten. Ik zag de engel van God met de diepste belangstelling waken over Zijn belijdend volk, om het karakter vast te leggen dat zij ontwikkelden toen de boodschap van hemelse oorsprong hun werd voorgehouden. En toen zeer velen die beweerden Jezus lief te hebben zich met minachting, spot en haat van de hemelse boodschap afkeerden, maakte een engel met een perkamentrol in zijn hand de schandelijke aantekening. De gehele hemel was vervuld van verontwaardiging dat Jezus aldus werd miskend door Zijn belijdende volgelingen.” Early Writings, 245, 246.

In de passage werd de eerste engel van Openbaring hoofdstuk veertien “aangewezen” “om neer te dalen en de bewoners van de aarde te waarschuwen zich voor te bereiden op Zijn tweede verschijning”, hetgeen hetzelfde werk is als dat van de engel van Openbaring hoofdstuk achttien. De zending van de eerste engel was “de aarde te verlichten met zijn heerlijkheid en de mens te waarschuwen voor de komende toorn van God”, hetgeen wederom de zending is van de engel van hoofdstuk achttien. Degenen die de boodschap aannamen, “verheerlijkten God”, en degenen die de boodschap verwierpen, “werden in totale duisternis achtergelaten.”

Daniël en de drie waardigen kozen ervoor het hemelse dieet te eten, en de andere groep at het dieet van Babylon. Aan het einde van de „zichtbare proef” van tien dagen verheerlijkten Daniël en zijn metgezellen God, aangezien hun gelaatsuitdrukking zichtbaar voller en schoner was dan die van hen die het dieet van Babylon aten. De boodschap van de eerste engel in Openbaring hoofdstuk veertien vertegenwoordigt alle drie de beproevingen binnen haar identificatie van het eeuwige evangelie. De eerste beproeving is God te vrezen, de tweede is Hem heerlijkheid te geven, en de derde beproeving is wanneer het uur van het oordeel aanbreekt. Degenen die het boekje uit de hand van de eerste engel namen en het opaten, zoals voorgesteld door Johannes in hoofdstuk tien, verheerlijkten God bij de tweede beproeving, en zij waren toen voorbereid om Nebukadnezars oordeel binnen te gaan. Regel op regel was de eerste beproeving op 11 september 2001 het eten van het boekje dat in de hand van de machtige engel was. Die beproeving leidde de volgende beproeving in, waarin twee klassen van aanbidder geopenbaard moesten worden voorafgaand aan de derde en laatste lakmoesproef, die eenvoudigweg òf een verheerlijkt karakter òf een met duisternis vervuld karakter aantoonde.

De verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend is de geschiedenis vanaf 11 september 2001 tot aan de spoedig komende zondagswet in de Verenigde Staten. In die geschiedenis zal de gelijkenis van de tien maagden worden herhaald en tot op de letter worden vervuld. Dat feit duidt er vervolgens op dat ook de profetische geschiedenis van Habakuk twee zal worden herhaald en tot op de letter worden vervuld. Het betekent eveneens dat de periode van de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend de periode is waarin de uitwerking van elk profetisch visioen wordt herhaald en tot op de letter wordt vervuld.

Daniël hoofdstuk elf, vers veertig werd ontzegeld in de tijd van het einde in 1989. Het vers begint met de tijd van het einde in 1798 en eindigt door de tijd van het einde in 1989 te markeren. Regel op regel komt de tijd van het einde in 1798 overeen met de tijd van het einde in 1989. De geschiedenis van vers veertig, beginnend in 1798 en doorlopend tot aan de zondagswet in vers eenenveertig, vertegenwoordigt de geschiedenis van het beest uit de aarde (de Verenigde Staten) als het zesde koninkrijk van de Bijbelprofetie. De twee horens van het beest uit de aarde, republicanisme en protestantisme, worden voorgesteld door de twee tijden van het einde.

In de verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend zal de protestantse hoorn tijdens de tweede beproeving van de drie beproevingen binnen die tijdsperiode twee klassen van aanbidder voortbrengen. De ene klasse zal het beeld van Christus hebben ontwikkeld, en de andere klasse zal het beeld van het beest hebben ontwikkeld. In die beproevingsperiode zal de Republikeinse hoorn zich verenigen met de afvallige protestantse hoorn en een beeld van het beest vormen, wanneer

protestantse kerken dan de burgerlijke overheid in handen nemen. Die tijdsperiode wordt door elk visioen in Gods Woord voorgesteld, want dit is waar elk van de „boeken van de Bijbel samenkomen en eindigen.”

De tweede beproeving in die geschiedenis is de beproeving van het beeld van het beest, zowel innerlijk voor de maagden als uiterlijk voor de politici van de twee rivaliserende politieke partijen. Die beproeving is de beproeving die wij moeten doorstaan „voordat de genadetijd sluit” bij de spoedig komende zondagswet. Die beproeving is de beproeving die wij doorstaan „voordat wij verzegeld worden.” Die beproeving is de beproeving waarbij „onze eeuwige bestemming zal worden beslist.”

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

‘Een andere machtige engel kreeg opdracht neer te dalen naar de aarde. Jezus legde een geschrift in zijn hand, en toen hij naar de aarde kwam, riep hij: “Babylon is gevallen, is gevallen.” Toen zag ik de teleurgestelden opnieuw hun ogen naar de hemel opslaan, terwijl zij met geloof en hoop uitzagen naar de verschijning van hun Heer. Maar velen schenen in een verstompte toestand te blijven, als in slaap; toch kon ik op hun gelaat de sporen van diepe droefheid zien. De teleurgestelden zagen uit de Schriften dat zij zich in de vertoeftijd bevonden en dat zij geduldig moesten wachten op de vervulling van het gezicht. Hetzelfde bewijs dat hen ertoe had gebracht in 1843 naar hun Heer uit te zien, deed hen Hem in 1844 verwachten. Toch zag ik dat de meerderheid niet die kracht bezat welke hun geloof in 1843 had gekenmerkt. Hun teleurstelling had hun geloof gedempt....’

„Toen de bediening van Jezus in het heilige afgesloten werd, en Hij het allerheiligste binnenging en vóór de ark stond die de wet van God bevatte, zond Hij een andere machtige engel met een derde boodschap naar de wereld. Een perkamentrol werd in de hand van de engel gelegd, en terwijl hij in kracht en majesteit neerdaalde naar de aarde, verkondigde hij een ontzagwekkende waarschuwing, met de verschrikkelijkste bedreiging die ooit tot de mens is gebracht. Deze boodschap was bestemd om de kinderen van God op hun hoede te doen zijn, door hun het uur van verzoeking en benauwdheid te tonen dat hun te wachten stond. De engel zei: ‘Zij zullen in een hevige strijd verwickeld raken met het beest en zijn beeld. Hun enige hoop op het eeuwige leven is standvastig te blijven. Hoewel hun leven op het spel staat, moeten zij de waarheid vasthouden.’ De derde engel besluit zijn boodschap aldus: ‘Hier is de lijdzaamheid der heiligen: hier zijn zij die de geboden van God bewaren en het geloof van Jezus.’ Terwijl hij deze woorden herhaalde, wees hij naar het hemelse heiligdom. De gedachten van allen die deze boodschap aannemen, worden gericht op het allerheiligste, waar Jezus vóór de ark staat en Zijn laatste voorbede doet voor allen voor wie de genade nog vertoeft en voor hen die in onwetendheid de wet van God hebben overtreden. Deze verzoening wordt gedaan zowel voor de rechtvaardige doden als voor de rechtvaardige levenden. Zij omvat allen die gestorven zijn in vertrouwen op Christus, maar die, doordat zij het licht over Gods geboden niet hadden ontvangen, in onwetendheid gezondigd hadden door de voorschriften ervan te overtreden.” Early Writings, 245, 255.